

ОПОВІДКА ПРО ВУЙКА ЙОЯ

Серед невеликого міста височів старовинний замок. Біля його кам'яних му-
рів виднілися дерев'яні хатки. Вони теж були стародавні. Їх було стільки, наче
у справжньому маленькому селі.

Кривулясті вулички бігли від хатки до хатки. Біля них зеленіли городи
і росли дерева та кущі. Посередині села стояла школа. А поруч, на гірці —
церква.

Це село звалося **СКАНЗЕНОМ**.

Сканзен — музей просто неба. До нього приходять батьки з дітьми, аби подивитися, як у цих хатках колись жили люди. Бо хатки звозили до сканзену і складали знову точно так, як вони були складені багато-багато років тому.

В одній із хаток музею жив такий собі вуйко Йой. Це була його домівка, у якій вуйко Йой жив аж сто п'ятдесят років!

Йойову дерев'яну хатку знайшли у далекому густому лісі. Працівники музею розібрали її і привезли до сканзену. З нею приїхав і вуйко, який не міг залишити свою рідну оселю.

Потім хатку зібрали і Йой оселився у ній знову.

Ходив вуйко Йой завжди у білій полотняній сорочці аж до землі та в чорній крисані з зозулиною пір'їною збоку.

А кликали вуйка так тому, що він любив йойкати.

Вийде вранці на ганок і каже:

— Йой, який гарний ранок!

А навколо справді гарно: пташки щебечуть, струмочок дзюрчить, бджоли дзумчать, сонечко світить.

Або знайде у траві грибок, і гукає:

— Йой, який я грибок знайшов!

Аж той грибок сам запишається: у боки візьметься і носа задерє.

Вуйко Йой тоді його листочком прикриє: рости далі!

А ввечері вуйко Йой любив сідати на різьбленому ганочку своєї хатинки. Сяде і дивиться на зорі. Подивиться-подивиться, потім втішно зітхне і скаже:

— Йой, які ж у тому небі зорі гарні!

Зорі переливаються, мерехтять, наче до себе кличуть.

А навколо — тиша...

Тільки коники ніжно так: сюрррр, сюрррр... У траві світлячки блимають, листя на деревах від вітерця тихо шелестить... А м'ята і чебрець так пахнуть — аж дух забиває!

Вуйко Йой навіть бачив, якого кольору ті пахощі. М'ята пахла ніжно-салатово. Липа — жовто. А чебрець мав запах червоний у чорну крапочку — як крильця у сонечка.

Бачте, у Йоя був особливий ніс! Він міг ним почути навіть як пахнуть перші весняні квіти — зозулині черевички аж на другому кінці сканзену.

Зозулині черевички ще тільки-тільки встигнуть відкрити свої жовті ротики, а вуйко вже скаже:

— Йой! Ось і прийшла весна!

Бо вуйко Йой знає, що зозулині черевички ще називають ключиками. Адже Весна ними, наче ключами, відкриває двері Літу.

А ще вуйко Йой знає все-все про кожна рослинку, чи то квітка, чи кущик, чи дерево, які ростуть навколо!

Він знає, що вони не лише вміють пахнути і милувати око, а ще й допомагати!

Спитаєте, як?

Ну справді, не може ж рослинка подати вам руку, коли ви впадете!

Чи не може ж дубок чи липа піти грати з вами у футбол, коли ваші приятелі сидять удома і вчать уроки!

Ну звісно, ні!

Але вони можуть подарувати вам свої листочки, чи квіточки, чи шматочок кори, щоб у вас перестали боліти зуби! Або забите коліно! Або швидше загоїлися подряпані руки!

Так, так! Вуйко Йой знав, як кожна рослинка може вилікувати якусь хворобу!

Навіть перші весняні ключики!

ЗМІСТ

Оповідка про вуйка Йоя.....	3
Оповідка про друзів	9
Оповідка про пригоду з Рукаселем.....	12
Оповідка про вуйкові пальці.....	16
Оповідка про вуйкові думки.....	20
Оповідка про те, як вуйко захворів.....	26
Оповідка про страшну Велику Куку.....	32
Оповідка про дубову кору	37
Оповідка про похід за травами.....	43
Оповідка про несподівану зустріч	48
Оповідка про бджолу.....	54
Епілог	57